

Bereck Imola: Hátra szaltó

(A novella a Gödöllői Irodalmi Díj 2023 pályázaton 2. helyezést ért el.)

Schanky úrnak sosem voltak titkai a családjá előtt. Döntését – mint már oly sokszor – felesége tudtával és áldásával hozta meg. Róza ezúttal is teljes támogatásáról biztosította a férjét.

– A hétfő reggelt javaslom, az már önmagában nyomasztó. A gyerekek pedig iskolában lesznek. Esőt sem mondanak, nem fogsz megázni – magyarázta.

Az asszony a közösen kiválasztott nap reggelén frissen átvasalta férje legszebb fehér ingét, ellenőrizte rajta a gombokat, és kikészítette az alsóneműjét. Nem traktálta reggelivel Schanky urat, úgy gondolta, teli hassal kényelmetlen lehet sodródni, helyette egy kis csomag szőlőcukrot csúsztatott a zsebébe. Mikor végzett, könnyű csókot lehelt az ura homlokára, majd elsietett a munkahelyére, hiszen aznap ellenőrzésük volt.

Schanky úr illendően felöltözött, kabátot és kalapot vett. A konyhában még egyszer ellenőrizte, nem hagyta-e nyitva a gázt. Zsebkendőjét négyrét hajtotta, és a zsebre vágta. Az óráját, a tárcáját és a kulcsait azonban a búcsúlevele mellett hagyta. Egyenesen a rakpart felé indult. Határozott léptekkel haladt, de nem sietett, hogy ne izzadjon meg. Nem akarta, hogy az utolsó útjára szedett-vetetten, csapzottan érkezzen. Vagy inkább induljon? A megfelelő szóhasználaton hosszú ideje gondolkozott, Schanky úr ugyanis évek óta a Dunába akarta vetni magát.

Ahogy leért a partra, elbizonytalanodott, melyik híd a legkézenfekvőbb az ugráshoz, mert erre az előkészületek során nem gondolt. Rövid tépelődés után a felújított Szabadság hidat választotta. Szerette a hangulatát, a nevét is stílusosnak érezte. Nem sok ideje maradt a reggeli forgalom beindulása előtt. A Nagyvásárcsarnok felől épp felkelt a nap, halványan derengett a ködben. Schanky úr elégedetten állapította meg, hogy alig vannak az utcán, a híd üres, a haragoszölden örvénylő vízben nem úszik senki, hajó sem közeledik. A viláért sem akart a tétével senkit sem megzavarni vagy feltartani. Rágyújtott egy cigarettára, amit külön erre az alkalomra vett, köhécselt, és közben nyugodtan végiggondolt még egyszer mindent.

A munkahelyén előző hónapban felmondott, az utódjának átadta a folyamatban lévő munkákat, és a lelkére kötötte, hogy mindent gondosan jegyzeteljen le, mert később már biztosan nem tud segíteni. Az egészségbiztosítóját hivatalosan értesítette a tervéről. Soron kívül kiutaltak neki egy egyszeri temetkezési hozzájárulást, mivel online felületen jelentkezett be. A lakóhelye közös képviselőjével tisztázta, hogy ezentúl a leendő özvegye számlájáról mennek a csatorna- és szemétdíj utalások, immáron három ember után, úgyhogy kérte tisztelettel, ne álljon neki szegény asszonnyal hosszasan levelezni adminisztrációs hibára hivatkozva. A közös képviselő csak a változás pontos dátumára kérdezett vissza, majd, amikor ezt megkapta, készségesen bevezette a társasház elszámolásába a jövőben várható fogyasztási adatokat, és megdicsérte Schanky urat a pedáns ügyvitelért.

Schanky úr írt a rokonoknak is. Elmagyarázta az indokait, amit mindannyian üdvözöltek. A módszereket illetően – annak rendje-módja szerint – a vélemények már eltértek, de egy dologban mindenki egyetértett: Schanky úr hős. Egy távoli unokatestvére, bátor tettét olyannyira magasztosnak találta, hogy maga is nekikezdett egy hasonló célú, ám még nagyobb szabású terv kidolgozásához. Schanki urat a legjobb barátja praktikus tippekkel segítette, hogy

a végeredmény minél tökéletesebb legyen. Közösen lejártak egy tízalkalmas bérletet a Csasziban, hogy a fejesugrást gyakorolják. Mások csupán Schanky úr végrendeletének eredetiségét firtatták, mire Schanky úr készségesen küldött némi előleget az érintetteknek.

Miután megnyugodott, hogy senki és semmi nem maradt ki, Schanky úr felkapaszkodott a rámpára, és elindult a hídpillér csúcsa felé. Csak bámulta, ahogy egyre magasabbra emelkedik a horizonton a nap. Elcsodálkozott: hogyhogy korábban nem volt alkalma a napfelkeltét megfigyelni? A ködön valószerűtlenül átsejlő sárgás korong látványa úgy megbabonázta, hogy megbotlott egy kiálló szegecsen, ám végül megkapaszkodott, és visszanyerte az egyensúlyát.

– Még csak az kéne, hogy lábamat törjem, és mentőt kelljen hívni! – dohogott. Inkább előre nézett.

A hídpilléren néhány sirály tollászkodott és elállta az útját. Schanky úr megtorpant, kezével hessegetni kezdte őket. Az edzett városi madarak azonban nem ijedtek meg holmi öngyilkosjelölt hadonászásától. Egyikük széttárta szárnyait, elemelkedett, felfeküdt a ködöt lassan szétoszlató meleg légáramlatra, majd hirtelen irányváltással egyenesen a víz felé csapódott. Csőre megtörte a víztükröt, de nem merült el, hanem azon nyomban indult vissza az ég felé, szájában egy apró, ficáncoló hallal. Schanky úr nem tudta, hogyan halásznak a sirályok, és hogy manapság élnek még halak a Dunában. Közben a többi sirály is elindult beszerző körútra, eltűntek a ködben, majd visszatértek a pillérre. Schanky úr tátott szájjal csodálkozott. Hogy jobban szemügyre tudja venni őket, leterítette a zsebkendőjét, és arra ült. Lány szellő simogatta az arcát, a párán egyre élesebben átszűrődő nap látványa teljesen lefoglalta.

Nem tudta, mennyi idő telhetett el. Hamarosan megjelent egy hajó, majd egy következő, a hídon egy futó kocogott keresztül. Mivel Schanky úr senkinek a napját nem akarta elrontani a fináléjával, feltápászkodott, megigazította a kalapját, és visszahajtogatta a zsebkendőjét. Komótosan lesétált a rámpán, óvatosan lekászálódott a járdára, és elindult hazafelé. Útközben elszívott még egy cigarettát, a csikket gondosan elnyomta, nehogy újra lángra kapjon, majd a szemetes csikkgyűjtőjébe helyezte.

Amint hazaért, az első dolga volt a közös képviselőtől elnézést kérni, amiért bár minden józan ésszel előrelátható körülményt figyelembe vett, mégis hiba csúszott a számításaiba, és még egy napra fog négy fő után csatornadíjat fizetni.